

„Hvad I gjøre, det gjører snart“, og med Hensyn til en Skat paa Indtægt og Formue, vil det jo være klart for Enhver, at Vedtagelsen af den er ikke noget Døgnværk; den vil vanskelig kunne blive fremmet endogsaa i een Rigsdagsamling. Jeg beklager meget, at den Skat paa Indtægt, som vi tidligere havde, blev forkastet i sin Tid. Jeg har ikke kunnet lade mig overbevise af de Grunde, som af det daværende Flertal bleve anførte, om, at man ikke skulde benytte en saadan Skat f. Ex. til at bygge Sernbaner for osv., fordi det staar for mig saaledes, at det er en Skat, som er ønskelig og navnlig ønskelig fra folkelig Side ogsaa for at raade Bod paa Ubillighederne med Hensyn til de andre Skattemaader, og dersom vi havde beholdt denne Skat, som efter min Mening ikke kunde trykke paa nogen af de statteyndende Borgere, havde vi nu allerede haat Mere mellem Hænderne til at fremme baade hvad her er foreslaaet, hvad videre Forsvarsanstalter der vil kræves, og andre Reforme, som ere nødvendige; men ganske vist indrømmer jeg, at den Lov var ikke af den Bestaenhed, at vi kunde tilfredsstilles af den, idet det er en stor Uretfærdighed og Ubillighed at beskaffe alle Indtægter lige, af hvilkelførmhelst Kilder de saa flyde. Det er en stor Ubillighed at beskaffe den Indtægt, som flyder af personligt Erhverv, Embædsindtægter o. desl., lige med den Indtægt, man har af faste Eiendomme eller rede Kapitaler, og derfor er det ogsaa min fulde Overbevisning, at vi maa gaa til at se at faae en Lov, som raader Bod paa denne Ubillighed. Jeg beklager meget, da vi for et Par Aar siden havde liggende for os en Lov om Skatteregler med Hensyn til Kommunerne, at vi da ikke med større Alvor og Smer fremmede denne, fordi, naar vi først havde haat disse Regler vedtagne med Hensyn til den kommunale Beskatning, det saa vilde have været meget lettere at faae dem overførte paa Statsbeskatningen; men dengang blev denne skudt til Side, saavidt jeg har kunnet forstaa, for at vi kunde komme til med fuld Kraft at kaste os ind i disse parlamentariske og storpolitiske Stridigheder, som efter min Mening til ikke synderlig Gavn for vort Folkelig og vor Udvikling da blev reist; men jeg beklager iligemaade den Stilling, den høitærede Finansminister nu indtager til denne Sag, idet han har erklæret ikke paa nogen Maade at ville gaa med til at forelægge en Indkomstskat for at afholde de Udgifter, som nærværende Forslag kræve. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister har Ret i at sige, at en saadan Skat ikke kan blive nødvendig selv til de Forslag, der her foreligger, thi den høitærede Minister kan jo dog ikke sikkre os for, at vi beholde de gode Aar og den gode Stilling paa vor Finanslov, som vi nu have. Den høitærede Minister kan jo dog heller ikke sige, at det ikke kan komme til at vise sig paatrængende nødvendigt baade for Regjeringen og Rigsdagen at gaa til saadanne Foranstaltninger

med Hensyn til Reforme i Samfundet, som kræve saa store Udgifter, at vi ikke kunne undvære saa meget af de aarlige Indtægter, som disse Anlæg ville koste, og desuden kan den høitærede Minister jo heller ikke saaledes nu bestemme, at det ikke senere kan blive klart baade for Regjeringen og Representationen, at vi maatte fremme disse Værker hurtigere, end der her er paatænkt, og følgelig komme til aarlig at udgive en større Sum i den Henseende. Det forekommer derfor os, at det er paatrængende nødvendigt, dersom vi skulle haabe at se en god Ende paa denne Sag, at den høitærede Regjering stiller sig til den paa en noget anden Maade end hidtil. Hvis dette ikke sker, og hvis af den Grund, som den høitærede Krigsminister nys sagde, det Hele bliver til Intet, saa kan jeg ikke se Andet, end at der i sin Tid kan komme til at hvile et overordentlig tungt Ansvar paa den nuværende Regjering, der har foretrukket Frihed for denne Stat istedetfor at arbejde hen paa, at man mulig paa Grundlag af denne kunde komme overens om Noget og i alt Fald saae begyndt paa nogle af de mest paatrængende Forsvarsforanstaltninger. Der er fra den ene og anden Side faldet Hentydninger om, at det ikke skulde være Alvor, enten fra den ene eller anden Side med Forsvarsforanstaltninger. Jeg beklager overordentligt, at saadanne Hentydninger kunne falde, især naar de falde i denne Sal, thi de kunne kun sætte ondt Blod og kun skade Sagen. Jeg beklager dem ligesaa dybt, fordi det er min Mening og min Tro, at de ere lige uretfærdige og ubillige, enten de vendes mod den ene eller den anden Side; men det staar i den høie Regjerings Magt at slaa alle disse uheldige Tanker til Jorden ved at tage os paa Ordet, forelægge os en Lov om denne Skat, og saaledes give os Seilighed til fra alle Sider at vise, at vi ogsaa ere rede til at bringe det yderste Offer. Hvis den høie Regjering ikke gjør dette, kan jeg, som sagt, ikke se Andet, end at der vil komme til at hvile et tungt Ansvar paa den. Det kan være, at den Dag kan komme og være nær, da det kan have Mykker til Følge, hvis Storhed hverken Regjeringen eller vi nu kunne beregne. Med disse Ord skal jeg for mit Vedkommende overlade vore Forslag til den høitærede Regjerings og det høitærede Things alvorlige og velvillige Overveelse og Dom.

Conseilspräsidenten (Jonnesbech):

Det Foredrag, vi nys hørte, giver mig en naturlig Anledning til at omtale det Forslag, der er stillet af Regjeringen om, at § 2 skal udgaa. De Herrer ville erindre, at jeg, da Forslaget om § 2 forelaa til Forhandling ved denne Sags 2den Behandling, udtalte mig imod det, for det Første, fordi ikke kunde se, at der i dette Dieblik var nogen Nødvendighed for at udskrive en ny Skat paa Befolkningen, for det Andet, fordi jeg heller ikke